

REPUBLIKA HRVATSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B

Broj: I Kž 399/1997-6

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A

Vrhovni sud Republike Hrvatske u Zagrebu u vijeću sastavljenom od sudaca Vrhovnog suda Milana Gudelja, kao predsjednika vijeća, te Ante Potrebice, Vesne Vrbetić, Neve Šibl i Senke Klarić-Baranović, kao članova vijeća i višeg savjetnika Marka Raše, kao zapisničara, u kaznenom predmetu protiv opt. G. O. i dr., zbog kaznenog djela iz čl. 120. st. 1. OKZRH, odlučujući o žalbama optuženika G. O., B. D., Z. J., Đ. K., M. D., N. P., E. R., Z. B., V. L., P. R., M. B., I. B., Š. B. i J. B., podnesenim protiv presude Županijskog suda u Zadru od 11. prosinca 1995. godine br. K-25/94, u sjednici održanoj 16. lipnja 1998. godine, u prisutnosti zamjenika državnog odvjetnika Republike Hrvatske Pavla Vidića te branitelja optuženika J. B., L. Š., odvjetnika iz Z.,

presudio je:

Odbijaju se kao neosnovane žalbe optuženika G.O., B.D., Z.J., Đ.K., M.D., N.P., E.R., Z.B., V.L., P.R., M.B., I.B., Š.B. i J.B. i potvrđuje presuda suda prvog stupnja.

Obrazloženje

Županijski sud u Zadru, presudom od 11. prosinca 1995. godine br. K-25/94 proglasio je krivima optuženike G.O., B.D., Z.J., Đ.K., M.D., N.P., E.R., Z.B., V.L., P.R., M.B., I.B., Š.B., R.P., D.I., M.M., J.B. i M.P. zbog kaznenog djela protiv čovječnosti i međunarodnog prava, ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz čl. 120. st. 1. OKZRH i osudio ih na kazne zatvora i to optuženike G.O., B.D., Z.J., Đ.K., M.D., N.P., Z.B., V.L., P.R., M.B., I.B., Š.B., R.P., D.I., M.M., M.P. u trajanju od po dvadeset godina svakog od optuženika, opt. E.R. udatu P. u trajanju od petnaest godina, a opt. J.B. u trajanju od deset godina, u koju mu se kaznu uračunava vrijeme provedeno u pritvoru.

Troškovi ovog kaznenog postupka padaju na teret proračunskih sredstava suda.

Protiv te presude žale se optuženici G.O., B.D., Z.J., Đ.K., M.D. i N.P. po branitelju F.B., odvjetniku iz Z. iz svih žalbenih osnova i predlažu da se pobijana presuda ukine i predmet vrati sudu prvog stupnja na ponovno suđenje.

Po branitelju D.T., odvjetniku iz Z. žale se optuženici Z.B., V.L., P.R., M.B., I.B. zbog odluke o kazni i predlažu da se optuženicima izreknu blaže kazne, te opt. E.R. zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja s prijedlogom da se imenovana oslobodi od optužbe.

Opt. Š.B. žali se po branitelju G.N., odvjetniku iz Z., zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, povrede krivičnog zakona i odluke o kazni i predlaže da se pobijana presuda ukine ili preinači i optuženiku izrekne blaža kazna.

Po braniteljima R.R. i L.Š., odvjetnicima iz Z., žali se opt. J.B. iz svih žalbenih osnova i predlaže da se pobijana presuda ukine i predmet vrati sudu prvog stupnja na ponovno raspravljanje, te da se nad imenovanim ukine pritvor. Traži da se branitelje obavijesti o sjednici vijeća.

Odgovori na žalbe nisu podneseni.

Državni odvjetnik Republike Hrvatske, postupajući po čl. 360. st. 2. ZKP/93, u pismenom podnesku od 3. listopada 1997. godine br. Ktž-778/97 predložio je da se žalbe optuženika odbiju kao neosnovane.

Postupajući po zahtjevu iz žalbe, u smislu čl. 374. st. 1. ZKP/97, opt. J.B., o sjednici vijeća Vrhovnog suda Republike Hrvatske obaviješten je optuženik i njegov branitelj, te je sjednica vijeća održana u prisutnosti zamjenika državnog odvjetnika Republike Hrvatske P.V. i branitelja optuženika L.Š., odvjetnika iz Z., dok prisutnost optuženika, koji se nalazi u pritvoru, nije osigurana, jer je u smislu čl. 374. st. 2. ZKP/97 ocijenjena kao nesvrhovita.

Žalbe nisu osnovane.

Zbog bitne povrede odredaba kaznenog postupka iz čl. 354. st. 1. toč. 11. ZKP/93 žale se optuženici G.O., B.D., Z.J., Đ.K., M.D. i N.P. navodeći da pobijana presuda nema razloga za zajedničko djelovanje u cilju ostvarenja zabranjenih posljedica, a oni koji su navedeni da su nejasni, te da se u činjeničnom opisu ne navode pojedinačne radnje svakog od optuženika. Proturječnost izreke s obrazloženjem nalazi u navodu izreke da su optuženici ili naredili ili sami sudjelovali u izvršenju djela dok iz obrazloženja ne proizlazi da bi netko od optuženika bio naredbodavac. Smatra da je svaku od radnji kojom je prouzročena zabranjena posljedica trebalo konkretizirati za svakog optuženika.

Istu bitnu povredu odredaba kaznenog postupka iz čl. 354. st. 1. toč. 11. ZKP/93 nalazi i opt. J.B., ali u navodu da je činjenični opis neodređen budući nije iz istog vidljivo da li je optuženik bio pripadnik redovnog ili mobiliziranog sastava tzv. JNA ili paravojskih formacija, koji je čin ili zapovjednu funkciju imao ili bio običan vojnik, budući je po stavu iz žalbe proglašen krivim i za zapovijedanje i za sudjelovanje u izvršenju radnji koje su rezultirale zabranjenom posljedicom, a koje nisu konkretizirane. Žalba ukazuje i da iz izreke nije razvidno tko je naredio napad na Š. i masakr, te od kuda su ubijeni civili, da li samo iz Š. ili i N., a ne navodi se niti jedan stambeni, sakralni ili gospodarski objekt koji bi bio uništen, kao niti približna vrijednost istih. Opt. J.B. navodi i da pobijana presuda nema razloga o pravnoj problematici, a relativno bitnu povredu odredaba kaznenog postupka iz čl. 354. st. 2.

ZKP/93 nalazi u navodu da je prepoznavanje optuženika od strane svjedoka N.P. na glavnoj raspravi učinjeno nezakonito.

Za razliku od optuženika ovaj sud kao sud drugog stupnja ne nalazi da bi bila počinjena bitna povreda odredaba kaznenog postupka na koje ukazuju.

Nije u pravu opt. J.B. kada navodi da je činjenični opis neodređen budući pored nesporne činjenice da su u napadu na Š. bile uključene jedinice JNA, srpska milicija u krajini, specijalne snage iz Srbije, te naoružani civili iz ovog područja kao paravojne postrojbe, kao uostalom i u cijelom ratu protiv Republike Hrvatske, nije odlučno u kojoj postrojbi je formacijski bio optuženik, koji čin i položaj je imao budući su svi djelovali s jednim ciljem, da u cijelosti unište selo Š., poubijaju civilno stanovništvo koje zateknu.

Kako je to utvrđeno u tijeku postupka, a što se žalbama ne osporava, počinili su to sustavno, masovnom akcijom, ostavljajući iza sebe velik broj žrtava, a nije relevantno što nisu koristili isto sredstvo ili izvršavali ista djela protiv svojih žrtava. Bitno je da je cijeli napad bio isplaniran unaprijed, pripremljen, da je sve počelo tenkovskim napadom jedinica JNA uz zračnu potporu, nakon čega je išlo pješaštvo i paravojne jedinice koje su izvršile masakr, a koji nije bio rezultat djelovanja nekontroliranih elemenata. Kasniji pokušaj zapovjednika jedinice JNA da zadrži pripadnike postrojbi od daljnjeg ubijanja žena i djece, govori samo u prilog zaključku da te sklonosti za kontrolom, na samo prvi pogled nekontroliranih elemenata, ranije nije bilo što je značajan pokazatelj da su svi djelovali jedinstveno s jednim ciljem, a ti elementi su bili samo korisno oruđe za provedbu politike zločina.

Nisu u pravu žalitelji kada navode da iz pobijane presude nije razvidno tko je zapovijedao, a tko je izvršitelj, budući i iz činjeničnog opisa i iz razloga pobijane presude proizlazi da je opt. Z.J. bio zapovjednik tenkovske postrojbe tzv. JNA, a opt. G.O. i B.D. zapovjednici postrojbi koje su ušle u selo Š. pa odgovaraju i kao zapovjednici i kao izvršitelji, sa svim ostalim optuženicima, suizvršiteljima. Dakle, ovi optuženici odgovaraju ne samo kao zapovjednici vojnih i paravojnih formacija koji nisu osigurali održavanje discipline u vojnim jedinicama pod svojim zapovjedništvom i koji su znali ili imali dovoljno saznanja na temelju kojih su morali znati, s obzirom na konkretne okolnosti, da njihove jedinice odnosno podređeni čine ili se spremaju počiniti takvo djelo, a nisu poduzeli sve moguće mjere da to onemoguće ili spriječe, u okviru svojih mogućnosti, već su naprotiv i sami u tome učestvovali. Iako ovi optuženici nisu sami izdali naredbu kojom je izvršeno djelo, kako to iskazuje svjedok M.M., odgovorni su jer su znali za predstojeće djelovanje u cijelom njegovom opsegu i svim elementima djelovanja, zapovijedali jedinicama koje su neposredno počinile ratni zločin i na kraju sami u tome učestvovali na licu mjesta, kako to proizlazi iz iskaza saslušanih svjedoka. Upravo to neposredno djelovanje govori u prilog da su odgovorni i za zapovijedanje bez obzira na naređenje pretpostavljenih, jer nisu koristili mogućnost slobodnog moralnog izbora koji su imali. Naprotiv, kako je utvrđeno u postupku pred sudom prvog stupnja, opt. O. se posebno isticao okrutnošću, bio je "živa legenda" za benkovačke rezerviste (svjedok N.B.).

Stoga se ne mogu prihvatiti navodi iz žalbe da iz pobijane presude nije jasno tko za što odgovara. Svi optuženici odgovaraju kao suizvršitelji, a ranije navedena tri optuženika i za zapovijedanje.

Ne može se prihvatiti niti tvrdnja iz žalbe da pojedinačne radnje svakog od optuženika nisu konkretizirane, uz utvrđenu činjenicu da su u skladu s ranije zadanim ciljem ušli sa svojim postrojbama u Š., nakon slamanja otpora branitelja, uništili bez ikakve potrebe stambene, gospodarske i sakralne objekte, nakon čega su iz podruma i skloništa nasilno izvukli civilno stanovništvo, pretežno žene, djecu i osobe starije dobi koji nisu pružali otpor, da bi zatim ubili njih, najmanje 44, prije toga ih i mučili. Djelovali su, kako to ispravno utvrđuje sud prvog stupnja zajednički, u skladu sa usvojenim i oprobanim planom, na način da su napad na selo započeli teškim tenkovskim napadom nakon čega je slijedio napad pješništva i paravojskih skupina koje su "češljale" kuću po kuću, a sve u cilju da informacija o ubojstvima i drugim nedjelima izazove strah hrvatskog pučanstva. Kada je utvrđeno da su svi optuženici bili na licu mjesta, sudjelovali u postrojbama koje su činile zločine, svi su odgovorni za takvo djelo protiv čovječnosti, bez obzira koje su radnje poduzeli, osobno sudjelovali ili samo odobravali, kako za opt. J.B. iskazuje svjedok N.P.

Nije u pravu opt. J.B. niti kada navodi da za ubijene civile nije konkretizirano u činjeničnom opisu od kuda su budući je navedeno da su svi iz Š., što je sud prvog stupnja utvrdio uvidom u nalaze patologa, te popise koji prileže u spisu, a što je i obrazloženo u pobijanoj presudi, a tijekom cijelog postupka uopće nije bilo sporno niti dvojbeno budući za ubijene civile iz N. postoji odvojeni popis. Kako to proizlazi iz popisa ubijenih civila za mnoge je pored ostalih podataka naveden i jedinstveni matični broj građana pa zabune u identifikaciji nije bilo. Izostavljanje tih podataka iz činjeničnog opisa isti ne čini neodređenim, kako se to tvrdi u žalbi opt. J.B.

Na sjednici vijeća osporena je činjenica da se radi o civilima što se nastoji argumentirati iskazom svjedoka M.M. Međutim, njegov iskaz nije u suprotnosti s popisom ubijenih civila u Š. 18. studenog 1991. godine, niti s uzrokom smrti dobivenim iz Medicinskog centra Z., Službe za patološku anatomiju. Naime, navedeni svjedok je iskazao da je u Š. poginuo izvjestan broj starijih osoba, koje formalno nisu bile mobilizirane, ali su raspolagale oružjem i dio njih se i uključio u prvim trenucima u obranu mjesta, kao npr. njegov otac i pok. P.P. Dakle, niti ovaj svjedok ne govori da bi se radilo o vojnim osobama već civilima koji su nastojali braniti svoje mjesto, što je potvrđeno i iskazima ostalih saslušanih svjedoka.

Svjedok S.M. je bila izričita u navodu da, kada je počeo napad, da su neke mlađe osobe pa tako i P.P. i sin M. pokušali braniti mjesto, ali su odustali, jer se vidjelo da će iz tenkova pucati i u skloništa. Stoga je P. mahao sa bijelom krpom i vikao da ne pucaju, jer da su tu sklonjeni samo žene, djeca i starci. Unatoč toga došli su naoružani i uniformirani četnici sa zacrnjenim licima, neki i sa navučanim crnim čarapama preko lica, pred podrumom vičući da izađu i psujući im mater ustašku. Kod izlaska iz podruma, sa podignutim rukama u zrak, kada bi izlazili muškarci pa i najstariji odmah bi ih pri izlasku ubijali iz automatskih pušaka. Kod izlaska iz podruma vidjela je na tlu mrtvog M.P. te njegovo oca P. - P., koji je još davao znakove života. Ponovna reprodukcija ovog iskaza u presudi suda drugog stupnja je odgovor žalitelju na tvrdnju da se radilo o vojnim snagama, a ne civilima, što su potvrdili i ostali saslušani svjedoci kao npr. M.Š., na obrazloženje kojih iskaza u presudi suda prvog stupnja se žalitelj upućuje da se ne bi bespotrebno ponavljalo.

U pravu je opt. J.B. kada navodi da u izreci nisu konkretizirani stambeni, sakralni ili gospodarski objekti koji su uništeni, kao niti njihova vrijednost međutim, ne radi se o

odlučnoj činjenici budući bi djelo opstojalo i bez tih navoda, samim ubijanjem civilnog stanovništva pa konkretizacija porušenih objekata, pored nesporne činjenice da su porušeni, kao npr. katolička crkva i da se radi o šteti velikih razmjera, nije neophodna.

Citirajući zadnju rečenicu zaključka suda prvog stupnja o krivnji optuženika, opt. J.B. zanemaruje cjelovito obrazloženje pobijane presude u kojem su dani razlozi za sva utvrđenja suda kako glede objektivnih tako i subjektivnih elemenata djela pa je stoga neosnovan navod da pobijana presuda nema razloga o pravnoj problematici.

Opt. J.B. neosnovano ukazuje i na bitnu povredu odredaba kaznenog postupka iz čl. 354. st. 2. ZKP/93 osprovajući radnju prepoznavanja optuženika od strane svjedoka N.P., iako se radi zapravo o iskazu ove svjedokinje na glavnoj raspravi, a ne radnji prepoznavanja u smislu Zakona o kaznenom postupku.

Zbog svega navedenog nisu u pravu optuženici kada ističu žalbeni osnov povrede odredaba kaznenog postupka.

Ranije navedeni optuženici kao i optuženik E.R. te Š.B. žale se zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja.

Tu opt. J.B. najprije osporava utvrđenja suda prvog stupnja da je zapovijedao i sam učestvovao u izvršenju djela o čemu je odgovoreno kod obrazloženja bitnih povreda odredaba kaznenog postupka. Naime, opt. J.B. je proglašen krivim za suizvršiteljstvo u izvršenju ratnog zločina protiv civilnog stanovništva za kojeg je sud prvog stupnja utvrdio da je sa jedinicama tzv. JNA, vojnim i paravojnim formacijama ušao u Š., sa ranije obrazloženim ciljem za koji je znao kao i ostali optuženici, koji su svi zajedno djelovali na njegovom ostvarenju, sa najstrašnijim posljedicama.

Navedeno sud prvog stupnja utvrđuje na temelju iskaza svjedoka N.P. koji prihvaća u cijelosti kao vjerodostojan i koja je iskazivala o prisutnosti optuženika kada su iz podruma izvučeni starci, žene i djeca, da bi odmah zatim četvorica muškaraca bili ubijeni. Prilikom prijetnje jednog pripadnika vojske da bi sa guštom zaklao nju i njezine djevojčice optuženik je bio zadovoljan tim riječima i ponašanjem te osobe, što sve govori u prilog zaključka suda prvog stupnja da bez obzira što nije utvrđeno da bi osobno nekoga ubio, da je bio u sastavu grupe koja je realizirala konkretan zadatak, istjerivanje civila iz podruma, likvidaciju pretežno muškaraca i maltretiranja i odvođenja žena i djece na sabirna mjesta, a sve u skladu sa ranije utvrđenim ciljem.

Optuženik neuspješno pokušava osporiti iskaz navedenog svjedoka, pitajući se da li je mogla zapamtiti optuženika i kasnije ga prepoznati, nakon svega što je preživjela, iako niti on ne osporava njezin iskaz u dijelu gdje vrlo detaljno opisuje sve što je preživjela, u čemu je suglasna ostalim saslušanim svjedocima. Bila je uvjerljiva i precizna u opisu svih događaja pa joj je sud opravdano povjerovao i u dijelu gdje tereti opt. J.B. budući nema za to bilo kakav motiv. Prepoznala ga je između mnogo zarobljenika, na način koji su potvrdili i saslušani svjedoci M.B. i M.J. Ne radi se o prepoznavanju u smislu ZKP budući svjedok nije niti vođena u sabirni centar radi prepoznavanja, već je došla samoinicijativno da eventualno prepozna nekog od odgovornih za tragediju u Š. Tako je prepoznala opt. J.B. i kod toga ostala tijekom cijelog postupka. Njezinu tvrdnju je svjedok M.B. provjerio na način da je upitao svjedoka da pokaže J.B. između nekolicine zarobljenika koji su upravo prolazili hodnikom i

tom prilikom je bila decidirana i sigurna. Činjenica da svjedok nije podnosila kaznenu prijavu nije argumenat za bilo kakvu ocjenu njena iskaza budući za ratni zločin u Š. zaista nije bilo potrebno podnositi pojedinačne prijave.

S druge strane u nastojanju da ospori iskaz ovog svjedoka opt. J.B. se ne osvrće na iskaze svjedoka J.G. i D.B. koje je sam predložio, a koji nisu potvrdili njegovu obranu koju je osim toga optuženik i mijenjao i u kojoj nije bio dosljedan i uvjerljiv, kako to ispravno zaključuje sud prvog stupnja, za razliku od svjedoka N.P. Sve navedeno je sud prvog stupnja vrlo opširno obrazložio, što prihvaća i ovaj sud i žalitelj te razloge nije doveo u sumnju svojim tvrdnjama za koje zapravo ne nudi argumente, koji bi upućivali na protivan zaključak.

Žaleći se zbog nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja opt. J.B. iznosi iste argumente glede nenavođenja adresa ubijenih civila i konkretiziranja porušenih objekata i njihovih vrijednosti, kao i u dijelu žalbe zbog bitnih povreda odredaba kaznenog postupka gdje je i odgovoreno pa nema potrebe ponavljati.

Ostali optuženici koji se žale zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja navode da nema dokaza za njihovu djelatnost i da su iskazi saslušanih svjedoka koji ih terete i koji su ih prepoznali, nedostatni iako te iskaze nitko nije osporio, isti su suglasni u opisu svih događaja već prema tome u kom dijelu su bili nazočni pa nema razloga da im se ne vjeruje i kada iskazuju o počiniteljima, koje su prepoznali, tim prije što neke od optuženika prepoznaje ili ima saznanja o njima više svjedoka. Tako npr. opt. Z.B. prepoznaje više svjedoka što je i logično budući su je poznavali prije rata, kao medicinsku sestru.

Iskazi saslušanih svjedoka ne osporavaju se niti u žalbi, niti se zaključci suda prvog stupnja osporavaju bilo kakvim argumentima, ne nude se protudokazi pa je žalba neosnovana i u tom dijelu.

Ilustracije radi, kojom se u cijelosti osporavaju navodi žalbi, potrebno je navesti iskaz svjedoka Ž.Š. koji je između ostalih počinitelja prepoznao na licu mjesta Š.B., kojeg je od ranije poznao i koji je tada puškom ubio L.Š., a zatim udario kundakom u lice J.M., nakon čega je ovaj ubijen. Nakon toga, pucao je u S. (V.). Prema tome, nasuprot žalbenim navodima opt. Š.B. je osobno ubio civile, kako je to utvrđeno tijekom postupka na temelju iskaza svjedoka koji je potvrđen iskazima ostalih prisutnih glede događaja tog dana u Š.

S obzirom na sve navedeno nisu osnovane žalbe optuženika zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, a time niti zbog povrede kaznenog zakona (koji žalbeni osnov se posebno niti ne obrazlaže) budući su postupci optuženika ispravno kvalificirani i podvedeni pod zakonski propis.

Zbog odluke o kazni žale se optuženici Z.B., V.L., P.R., M.B. i I.B., smatrajući da je optuženicima izrečena maksimalna kazna upravo iz razloga jer im se sudilo u odsutnosti. Opt. Š.B. izrečenu kaznu nalazi prestrogom, jer da nije utvrđeno u čemu se sastojalo njegovo konkretno kriminalno ponašanje.

Izrečenu kaznu nalazi prestrogom i opt. J.B. navodeći da okolnosti koje se navode kao olakotne zapravo dovode u pitanje cjelokupno utvrđenje suda prvog stupnja glede počinjenog djela.

Ispitujući pobijanu presudu po žalbama optuženika glede odluke o kazni i u smislu čl. 369. ZKP/93 povodom žalbi optuženika G.O., B.D., Z.J., Đ.K., M.D., N.P., E.R., ovaj sud kao sud drugog stupnja našao je da je sud prvog stupnja utvrdio sve okolnosti pobliže navedene u pobijanoj presudi, a koje su mu bile dostupne, jer nije krivnja suda što su optuženici ostali nedostupni, a koje utječu da kazna bude veća ili manja i optuženicima izrekao kazne, primjerene, adekvatne i podobne da ostvare svrhu kažnjavanja predviđenu zakonom. Pri tome je sud prvog stupnja imao u vidu način počinjenja djela, težinu posljedica koje su nastupile kao i konkretan udjel svakog od optuženika što je dovelo do razlike u izrečenim kaznama. Bez obzira što ovim postupkom nisu bili obuhvaćeni i oni na najvišim zapovjednim funkcijama, to nije od utjecaja na izricanje najtežih kazni optuženicima, koji su svoj "niži" status u toj vojnoj hijerarhiji nadoknadili beskrupuloznošću realizacije cilja s kojim su došli u Š., eksponirali se svojom okrutnošću i mržnjom prema nenaoružanom pučanstvu, te vršili pojedinačne likvidacije, maltretiranja i izživljavanja, kako to ispravno utvrđuje i ocjenjuje sud prvog stupnja, a prihvaća i ovaj sud. Upravo nedostatak utvrđenja takvih okolnosti u postupanju opt. B., uz ostale utvrđene okolnosti koje su cijenjene kao olakotne, uvjetovale su izricanje blaže kazne zatvora ovom optuženiku, za razliku od ostalih pa je stoga neosnovan navod iz žalbe da se njega u stvari tereti za sudjelovanje u oružanoj pobuni.

Iz navedenih razloga neosnovane su žalbe i zbog odluke o kazni.

U pravu je opt. J.B. da u izreci pobijane presude nije navedeno od kada mu se uračunava vrijeme provedeno u pritvoru iako iz obrazloženja pobijane presude proizlazi da je optuženik u pritvoru od 9. studenog 1995. godine, pa nadalje. Međutim, iz spisa je vidljivo da je lišen slobode 10. kolovoza 1995. godine, ali nije sa sigurnošću utvrđeno da li se to lišenje slobode odnosi na djelatnost koja je predmet ovog kaznenog postupka, što će sud prvog stupnja utvrditi, a koje vrijeme bi tada trebalo uračunati u izrečenu kaznu zatvora. U svakom slučaju, ukoliko se pojavi sumnja u uračunavanje pritvora sud prvog stupnja će o tome donijeti posebnu odluku u smislu čl. 128. ZKP/93.

S obzirom na sve izloženo na temelju čl. 387. ZKP/97 trebalo je žalbe optuženika odbiti kao neosnovane, te je stoga odlučeno kao u izreci.

U Zagrebu, 16. lipnja 1998. godine

Zapisničar:
vijeća:
Marko Rašo v.r.

Predsjednik

Milan Gudelj v.r.

UPUTA O ŽALBI:

Protiv dijela presude suda drugog stupnja u kojoj je potvrđena presuda suda prvog stupnja, u dijelu u kojem su optuženicima izrečene kazne zatvora u trajanju od po dvadeset godina, na temelju čl. 381. st. 1. toč. 1. ZKP/93 stranke mogu podnijeti žalbu Vrhovnom sudu Republike Hrvatske, kao sudu koji odlučuje u trećem stupnju. Žalba se podnosi putem suda prvog stupnja, Županijskog suda u Zadru, u roku od 15 dana od dana dostave ove presude.

Ako se optuženicima ne može dostaviti presuda, jer je njihova adresa nepoznata, presuda će se istaći na oglasnoj ploči suda i protekom 8 dana od isticanja smatra se da je dostava postala pravovaljanom.